

Meekijken door een trotse bril

Na het interview wil Christien Uitdenbogaard haar woning laten zien. En Bart Schoolderman ook. En Sita Kalbfleish. Tien jaar wonen ze nu hier aan de Baljuwstraat in Den Helder. Maar ze leiden me rond alsof ze er gisteren zijn komen wonen. Dat woonplezier had ik bijna over het hoofd gezien. Want alles lijkt zo gewoon, zo niet bijzonder.

De locatie van cluster De Zeemeeuw aan de Baljuwstraat bestaat uit een zes-tal appartementen en een steunpunt. De cliënten woonden tot tien jaar geleden in het gezinsvervangend tehuis De Zeemeeuw (vandaar de clusternaam, ja). Uiteraard ging de verhuizing niet zonder bezorgdheid. En dus niet zonder discussie. Over veiligheid, sleutels, vereenzaming...

Eigen

De locatie is een exponent van de hele Helderse wijk De Schooten. Er is weinig verloop. Niet onder cliënten, niet onder medewerkers. In die tien jaar heeft zich weliswaar geen revolutie voltrokken, maar wel een ontwikkeling. "Van samen, naar eigen," zegt senior cliëntbegeleider Gerrit Huigen. De verhuizing vanuit De Zeemeeuw leverde de cliënten meer eigen ruimte op. Ze hadden toen kleine kamers, ze hebben nu ruime appartementen met natuurlijk een eigen voordeur.

De discussie over de eigen voordeur en dus een eigen sleutel is allang voorbij. Het gaat goed en de verwanten zijn gerustgesteld. Maar tien jaar geleden was de bezorgdheid groot. Destijds is gekozen voor "een beschermde woonomgeving en niet voor een beschermde woonvorm", zoals het programma van eisen vermeldde.

Heikel

Nog zo'n heikel punt dat niet meer heikel is: individualisering en vereenzaming. Gerrit Huigen en collega's Yvonne Smit en Conny de Rijk leggen uit dat het steunpunt "geen hangplek voor cliënten" is. Ze kunnen er natuurlijk wel terecht en er wordt ook nog gezamenlijk koffie gedronken. Maar, zo benadrukt clustermanager Kees Goed, "op het steunpunt heeft de begeleiding de regie, in huis de cliënt".

Doelbewust is de ontwikkeling van 'samen' naar 'eigen' destijds ingezet. Het proces is geleidelijk verlopen. In het tempo van de cliënt. Die moest er tenslotte ook aan wennen. En die cliënt

heeft daar zelf ook een mening over. Sita Kalbfleish redt zich prima in haar eigen huis: "Ik luister graag in m'n eentje naar een cd-tje." Christien Uitdenbogaard zegt: "Nu heb je de begeleiding voor je alleen." Met cliëntbegeleidster Yvonne Smit constateert ze lachend, dat dat beter is "dan wanneer er nog vier cliënten in je nek lopen te hijgen".

cliënten dus inderdaad zelf naar toe. "Tot het geld op is," zegt Sita Kalbfleish lachend.

9/11

Tien jaar geleden verhuisden ze hierheen, in januari 2001. "We wilden niet voor de kerst verhuizen," herinnert Christien Uitdenbogaard zich. In september van dat jaar startte clustermanager Kees Goed, waarmee de Zeemeeuw definitief uiteenviel in cluster De Waaier en cluster De Zeemeeuw. "Ik begon en een uurtje later vloog een vliegtuig in het World Trade Centre in New York. Al snel volgde de tweede. 11 september 2001. Nee, ik vergeet niet gauw m'n eerste werkdag!"

Bril

Nu is de woonvoorziening een heel gewoon appartementencomplexje. Er wonen heel gewoon mensen, die heel gewoon ondersteuning krijgen. Waarom er dan een artikel aan wijden? Om de trots waarmee de cliënten hun huis laten zien. Is daar niet alles om begonnen? Christien Uitdenbogaard moedigt me aan: "En je moet het huis van Bart ook even zien. En van Sita. Eigenlijk moet je ze allemaal zien. Dan kun je ook zien dat elk appartement er weer heel anders uitziet." Haar trots is de bril, waardoor je ziet hoe goed het is.

Steven van der Burg